

Mens hun talte, løste hun med sine pudeformede Hænder Klædet i sit Skød og fremtog forskellige Smaapakker, der udbredte en stærk Krydderduft. Tilsidst opdukkede der tre røde Sukkergrise, som hun med Klap og smaa Formaninger fordelte mellem Børnene. Gutten tog imod sin Gave med det undselige Smil, hvormed han plejede at vise sin Taknemmelighed, medens Sigrid næsten snappede Grisen ud af Bedstemoderens Haand og styrtede afsted med den ind i den anden Stue.

„Naa, hvordan staar det saa til hjemme, Else?“ spurgte Emanuel for at lede Samtalen ind i et andet Spor. Han havde kastet et Blik hen paa Hansine og havde faaet ondt af hende, fordi han kunde se paa hende, at hun var begyndt at fortryde sin Egensindighed. „Vor kære gamle Bedstefar er vel helt stolt af den Lykke, han gjorde med sin Tale igaar Aftes. Det var virkelig ogsaa et højtideligt Øjeblik for os alle.“

„Ja ja, han er saamænd saa glad som et Barn. For det havde han jo dog aldrig ventet, at han skulde blive til Taler. Men han er jo taknemmelig for, at Vorherre har villet benytte ham som sit Redskab og give ham Velsignelse til at sige det rigtige Ord i en stor Stund. En saadan